

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 620/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., Školská 257, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marcel Mašan, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Kežmarok č. k. 1 Pn 296/15/7703-14 z 2. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa

čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Kežmarok (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 296/15/7703-14 z 2. mája 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na odbor kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru Prešov (ďalej len „KR PZ“) bolo 13. januára 2016 odstúpené z okresnej prokuratúry písomné trestné oznámenie sťažovateľky o podozrení zo spáchania trestného činu podvodu, ktorého sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ] z [REDAKOVANÉ]. Súčasťou predmetného trestného oznámenia boli aj listinné materiály (prihlášky pohľadávok, zmluva o pôžičke z 19. júna 2014, kúpne zmluvy o predaji pohonných hmôt, dodacie listy, faktúry a reštrukturalizačný plán), ktoré mali preukázať samotné tvrdenia obsiahnuté v trestnom oznámení.

2.1 Uznesením ČVS: KPR-3/2-VYS-PO-2016 zo 14. marca 2016 KR PZ odmietlo podané trestné oznámenie sťažovateľky z dôvodu, že nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

2.2 Proti uzneseniu KR PZ podala sťažovateľka sťažnosť zo 17. marca 2016. Okresná prokuratúra napadnutým uznesením zamietla sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú, a to z týchto dôvodov: *„Preskúmaním napadnutého uznesenia ako aj príslušného vyšetrovacieho spisu zisťujem, že sťažnosť oznamovateľa nie je dôvodná. Policajný orgán po prijatí trestného oznámenia spoločne s prílohami - prihlášky pohľadávok, zmluva o pôžičke z 19.6.2014, výpis z účtu, kúpna zmluva o predaji pohonných hmôt z 25.4.2013, z 12.5.2014, 30.5.2012, zmena ceny motorovej nafty, objednávky, faktúry, dodacie listy k motorovej nafte, reštrukturalizačný plán spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o., v zmysle § 196 ods. 2 Trestného poriadku vypočul [REDAKOVANÉ], povereného zamestnanca spoločnosti [REDAKOVANÉ] a.s., ktorý pri výsluchu doložil poverenie, zmluvu o poskytovaní dopravných služieb, kúpnopredajnú zmluvu z 10.2.2012 s tromi dodatkami, vypočul v zmysle § 196 ods. 2 Trestného poriadku [REDAKOVANÉ], výpisy z obchodného registra, pričom v tejto časti poukazujem na odôvodnenie napadnutého uznesenia vyšetrovateľa PZ. ...*

Pokiaľ ide o skutkový stav, v danom prípade nie sú naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona....

V uvedenom prípade, po preskúmaní spisového materiálu, mám za to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] a.s. a spoločnosť [REDAKOVANÉ], s.r.o. boli v dlhodobom obchodnom a zmluvnom vzťahu, pričom dlhodobým predmetom obchodovania týchto spoločností boli predovšetkým dodávky surového kravského mlieka zo strany spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o. a zo strany [REDAKOVANÉ] a.s. poskytovanie finančných pôžičiek, s tým, že zmluvné strany na základe dlhobohkej obchodnej praxe si svoje vzájomné pohľadávky započítavali a to tak, že v podstate finančné pôžičky pre spoločnosť [REDAKOVANÉ], s.r.o. táto uhrádzala započítaním pohľadávok vzniknutých dodávkami surového kravského mlieka, čo preukazujú samotné vyjadrenia vo veci vypočítaných osôb ako aj zabezpečených listinných materiálov. ... V danom smere preto, aby pri poskytnutí zmluvy o pôžičke, ako aj dodaní motorovej nafty sa mohlo jednať o trestný čin podvodu sa vyžaduje, aby páchatel' /dlžník/ mal už v čase uzatvárania takejto zmluvy úmysel neplniť zmluvne dohodnuté podmienky vôbec, t.j., aby mal úmysel pred uzatváraním zmluvy, resp. najneskôr pri uzatvorení zmluvy finančné prostriedky vôbec nevrátiť. ... Pri preskúmaní okolností prípadu je zrejmé, že takéto konanie konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o. zistené nebolo. V súvislosti z uzatvorenou zmluvou dochádzalo, tak ako je uvedené vyššie, k dodávkam mlieka, následne dokonca aj k dodávkam do Nemecka za účasti spoločnosti [REDAKOVANÉ] a.s., a až následne došlo k ukončeniu spolupráce a takýto úmysel v čase uzatvorenia zmluvy, resp. pred jej uzatvorením u zodpovednej osoby zistený nebol. V danom smere sa stotožňujem s napadnutým uznesením vyšetrovateľa aj pri aplikovaní zásady dodržania obvyklej miery opatrnosti osoby, ktorá má byť uvádzaná do omylu, alebo ktorej omyl páchatel' chce využiť. Ak ide o súkromnoprávny vzťah, je potrebné trvať na tom, aby na ochranu svojich majetkových práv primárne dbali predovšetkým samotní účastníci takéhoto vzťahu. ... Poškodený/sťažovateľ poznal dostatočne pomery spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o. z hľadiska ich dlhobohkej obchodnej spolupráce, poskytovania pôžičiek, zodpovednosti a správania sa spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o. vo vzťahu k plneniu záväzkov z predchádzajúcich zmlúv (existoval viacero zmlúv, z ktorých vyplývali nesplatené záväzky

spoločnosti). ... K okolnostiam možného podozrenia z iného trestného činu, napr. trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Tr. zákona, je potrebné uviesť, že predmetom konania bolo apriori skúmanie vyvodenia možnej zodpovednosti zo spáchania trestného činu podvodu, avšak z okolností prípadu, oznámených skutočností sa len v možných indíciách spomína možné podozrenie z trestného činu zvýhodňovania veriteľa, pričom z trestného oznámenia a ani podanej sťažnosti mám teda za to, že nevyplynuli také skutočnosti a v tejto súvislosti vykonaným dokazovaním sa nepodarili zabezpečiť také dôkazy, ktoré by preukazovali naplnenie zákonných znakov vyššie uvedeného trestného činu. ... Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam a vzhľadom k tomu, že k trestnému oznámeniu neboli nijakým spôsobom predložené žiadne dôkazy preukazujúce nejaké úmyselné či nedbanlivostné konanie konkrétnej osoby, ktoré by mali za následok spôsobenie škody v príčinnej súvislosti s takým konaním, takéto dôkazy neboli získané ani v priebehu predprípravného konania, považujem napadnuté rozhodnutie vyšetrovateľa o odmietnutí veci za zákonné a opodstatnené. ...

Zo zažurnalizovaných dôkazov... je dostatočne preukázané, že k naplneniu zákonných znakov trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a ani žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona nedošlo. Vyšetrovateľ v rámci predprípravného konania posúdil všetky predložené zabezpečené materiály ako aj vyjadrenia každý jednotlivo, ako aj všetky vo vzájomnom súhrne.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je preto možné rozhodnutie vyšetrovateľa o odmietnutí veci podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku považovať za správne a zákonné. ... Z dôvodov vyššie uvedených preto bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a sťažnosť oznamovateľa, ako nedôvodnú zamietnuť.“

3. Podľa sťažovateľky orgány činné v trestnom konaní oznámenie sťažovateľky odmietli vybaviť, a to aj napriek tomu, že sťažovateľke podľa jej slov preukázateľne vznikla škoda vo výške 225 425,23 eur, t. j. škoda značeného rozsahu, pričom tieto orgány sa dostatočne jej trestným oznámením nezaoberali.

3.1 Sťažovateľka namieta, že okresná prokuratúra sa absolútne vôbec nevysporiadala s jej tvrdeniami, a preto zastáva názor, že napadnuté uznesenie je svojvoľné a arbitrárne.

3.2 Sťažovateľka je ďalej toho názoru, že orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu dostatočnú pozornosť tak, ako to požadujú o. i. aj nálezy ústavného súdu, a z tohto dôvodu zo strany okresnej prokuratúry došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Uznesením Okresnej prokuratúry Kežmarok č. 1 Pn296/15/7703-14 zo dňa 2. mája 2016 boli porušené základné práva spoločnosti [REDAKOVANÉ] na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Uznesenie Okresnej prokuratúry Kežmarok č. 1 Pn296/15/7703-14 zo dňa 2. mája 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnej prokuratúre Kežmarok na ďalšie konanie.

III. Okresná prokuratúra Kežmarok je povinná uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 363,79 € na účet jej právneho zástupcu(...) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Podstatou výhrad sťažovateľky je, že okresná prokuratúra nevyhovela jej sťažnosti, a teda orgány činné v trestnom konaní trestne nestíhali konkrétnu osobu ako obvineného a nebola podaná obžaloba za sťažovateľkou v trestnom oznámení opísaný skutok.

7.1 Bez potreby hlbšej analýzy označených ústavných práv sťažovateľky alebo napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby na začatie alebo vedenie trestného konania voči označenej osobe, napr. na základe podaného trestného oznámenia, nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, II. ÚS 340/2014, IV. ÚS 423/09).

7.2 Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu nie je ani právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, aby na základe napr. podaného trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo na súdnu ochranu nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v trestnom konaní, či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

7.3 Ani z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená napr. na trestnom oznámení voči tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok z 21. 9. 2004, bod 48].

7.4 Právo na vznesenie obvinenia alebo trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ústavy, preto k porušeniu tohto základného práva v spojení s ostatnými sťažovateľkou označenými právami napadnutým uznesením okresnej prokuratúry nemohlo dôjsť.

8. Z už uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2016